

Dvě srdce,
jeden velký zmatek

charlie, lásk a klišé

ELLA MAISE

přeložila Ivana Nuhličková

*Charlie, láska
a klíšě*

Copyright © 2023 by Ella Maise
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ivana Nuhličková, 2025
Cover © Martin Kopecký, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6890-5 (pdf)

ELLA MAISE

Charlie, láska a klišé

přeložila Ivana Nuhličková

Snilkům.

Nikdy nikoho nenechte ztlumit vaše světlo. Vy jste a vždycky budete hlavní postavou svého příběhu. Takže... Na co čekáte? Jděte a žijte svůj život tak, jak chcete, snažte se užít si každou vteřinu.

Kapitola první

Charlie

Když jsem se ten den ráno probudila, nenapadlo by mě, že po kanceláři polezu po čtyřech jako nějaký idiot, navíc s nafukovacími balónky přivázanými k zápěstí. Ze všech sil jsem se snažila, aby mě *on* – nebo, jak mu říkali mí kamarádi, „ten chlápek z bistra“ – neviděl.

To si žádá opakování. S *nafukovacími balónky* přivázanými k zápěstí. Působí to profesionálně, že? A to jsem já. Charlie Davisová.

Mělo to být úplně normální pondělní dopoledne. Nic víc, nic méně. Stejně jako mé ostatní dny, týdny i, no, život.

Probudit se.

Ustlat si postel.

Skočit do sprchy.

Vyjít ze sprchy, uvědomit si, kolik je hodin, a pak už jen začít pobíhat, jako by najít si nějaké oblečení do práce bylo něco úplně výjimečného, a ne něco, co člověk dělá každý den. A potom, samozřejmě, spěchat ulicemi New Yorku do práce v tátově firmě, která se věnuje krizovému managementu.

Už v pětadvaceti se můj život usadil v nudné rutině. Jít do práce, vrátit se domů, vyspat se a zase znovu. Možná do sebe s Rickem nebo Gayle občas po práci kopnout skleničku, ale i na to došlo jen zřídka.

Už jsem toho měla dost. Popravdě, měla jsem toho dost už nějakou dobu, ale teď už mi to vážně lezlo krkem a byla jsem odhodlaná s tím

něco udělat. Prvním krokem na seznamu bylo odstěhovat se z New Yorku. To by mi dramaticky změnilo život. Věděla jsem to. Věděli to všichni. Odejít, utéct – říkejte tomu, jak chcete –, potřebovala jsem se odstěhovat. Doufala jsem, že to bude první krok k lepšímu životu.

Reálně žádný seznam kroků zatím neexistoval, ale až si konečně začnu psát věci, které mě napadají, stěhování bude to nejdůležitější. Jediný problém spočíval v tom, že jsem o tom hodně často mluvila, ale zatím nic nepodnikla, takže když jsem se o stěhování zmínila znovu, nikdo mě nebral vážně. Ale tentokrát jsem to vážně myslela. Další položkou na seznamu bude naprostá upřímnost. Bude to skvělý začátek. Nový start mého života.

Jediný rozdíl v mém dnešním programu ve srovnání s ostatními pondělky spočíval v tom, že jsem se nevydala rovnou do práce, ale měla jsem se stavit v pekárně pro dort pro Roba, kterého čeká poslední den v kanceláři. A možná, pokud budu mít čas, koupit ještě pár veselých nafukovacích párty balónků. Na dort jsme se složili v práci, ty balónky budou mým drobným příspěvkem, jak Robovi vykouzlit úsměv na tváři, protože patřil k několika málo lidem, se kterými jsem se v práci bavila ráda. Na každého se usmíval, a navíc často vystupoval v roli rozhodčího mezi mnou a tátou. Byl pro mě něco jako strýc.

Když jsem se ten den probudila, nemohla jsem tušit, jak příšerný nápad byl se těch úkolů dobrovolně ujmout. Déšť stále sílil, takže jsem byla promoklá na kůži, než jsem došla dva bloky k pekařství. Pak jsem bez ohledu na klaksony a pokřikování, které jsou pro New York tak typické, přeběhla s obrovskou krabicí s dortem ulici, deštník jsem držela nad tím dortem a nad těmi balónky. Alespoň mi bylo jasné, co je důležité. Jenže zatímco já byla celá zplhlá, balónky, které jsem měla přivázané k zápěstí, si poletovaly kolem mě.

Jakmile jsem se ocitla uvnitř budovy, kde jsem pracovala, úlevně jsem si vydechla. Ovládla jsem nutkání otrást se jako pes, abych ze sebe oklepala všechnu tu vodu. Rozhlédla jsem se kolem a zamířila rovnou k prázdné recepci. Jednou rukou jsem držela krabici s dortem a druhou jsem se pokoušela otřít si oči, abych alespoň trochu viděla a do nikoho nenarazila. Letmý pohled na prsty mi potvrdil podezření, jak dopadla řasenka, ale pořád jsem se snažila usmívat na všechny, kteří si mě zvědavě prohlíželi.

Úsměv mě přešel, když jsem došla k recepci a položila dort na pult. Zahlédla jsem se v zrcadle za stolem a nahlas zasténala.

„Ježšíši,“ ulevila jsem si už tišeji a jen stěží odtrhla pohled od té hrůzy. Kdo mohl vědět, že nalíčit se před hodinou řasenkou se ukáže jako tak kolosální chyba.

V údivu jsem zavrtěla hlavou, odhrnula si vlasy, které se mi lepily na tvář, a naklonila se trochu dopředu, abych se na sebe lépe podívala. Kupodivu to nebylo o nic lepší. *Zabije mě*, prolétlo mi hlavou, když jsem pomyslela na tátu. Přestala jsem na sebe zírat a snažila se vyždímat si trochu vody z vlasů, potom jsem si přejížděla prsty pod očima, abych se zbavila skvrn od řasenky. Jenže nafukovací balónky při tom tak poskakovaly, že upoutaly ještě víc pozornosti.

Pamatuj si: ať už tě nikdy nenapadne kupovat znovu balónky na večírek v kanceláři.

Odrhla jsem pohled od zrcadla a všimla si, že do budovy vchází Kimberly. Neodvažovala jsem se znovu pohlédnout jejím směrem a z dobrého důvodu jsem se ujišťovala, že jsem schovaná za balónky. Pokud totiž kromě mého otce existoval někdo, koho jsem v tu chvíli nechtěla potkat, byla to moje „krásná a dokonalá“ sestra, která v očích rodiny nejenže neudělala, ale ani nemohla udělat nic špatného. Kromě toho jsme spolu od té doby, kdy měla pocit, že se k jejímu manželovi chovám trochu moc přátelsky, nemluvily,

pokud tedy nešlo o pracovní věci, a po tom, co jsme si tehdy řekly, mi to tak vyhovovalo.

Pohlédla jsem na hodiny a uvědomila si, že mám pár minut zpoždění, tak jsem si posbírala věci, a když jsem se ujistila, že Kimberly už je pryč, vykročila k výtahům.

Po několika krocích jsem do někoho vrazila. Kdyby mě nezachytil, skončila bych rozpláclá na podlaze. Pak mě pustil a já se spěšně omluvila, ale s rukama plnýma dortu a balónků jsem vůbec neviděla, o koho se jedná.

„Nic se neděje,“ zamumlal mezi balónky, kterými jsem ho určitě musela vzít po tváři.

Ten hlas byl sytý, hluboký a zněl pobaveně. Připadal mi trochu povědomý, ale dál jsem se tím nezabývala. Byla jsem si jistá, že ten pobavený tón souvisel s balónky. Koho by napadlo, že nafukovací balónky budou pro ostatní tak překvapivé?

Nakonec se mi povedlo se alespoň omluvně usmát, ale ten chlapík už mířil k recepci. Černý oblek padl jemu i jeho širokým ramenům naprosto dokonale. Alespoň podle toho, co jsem viděla. Pokud oblek nesedí, může být jakkoli dobrý, ale není to ono.

Povzdechla jsem si a ještě jednou si toho chlapíka zezadu uznale prohlédla, potom jsem se i s balónky otočila a pokračovala k výtahům. Snažila jsem se, aby mi krabice s dortem zakrývala hrud', protože mi skrz mokrou halenku prosvítala šedíková podprsenka. Krabici jsem držela v ruce, k níž jsem měla přivázané balónky, druhou rukou jsem se snažila upravit si vlasy. Abych ušetřila čas, stáhla jsem gumičku, která mi husté vlasy přidržovala, a rozcuchala je ještě víc, aby to vypadalo jako záměr, jako kdybych právě vyběhla ze sprchy. Jako bych se sprchovala oblečená.

Dveře se otevřely, a než jsem stačila vykročit, vyhrnuli se z nich nějácí lidé. Snažila jsem se držet si všechno co nejlíže u těla a čekala,

až projdou. Když jsem vykoukla zpoza balónků, výtah byl už plný. Zavřela jsem oči a zadržela pár jadrných slov. Vůbec jsem se netěšila na setkání s tátou. Měla jsem z toho trochu obavy, tak jsem se otočila, abych se mohla podívat na hodiny za recepcí, jenže pak jsem se bála ještě víc. Bylo za deset minut půl desáté. Měla jsem zpoždění. Nedokázala jsem v klidu stát, tak jsem opakovaně stiskla tlačítko, když jsem zaslechla cinknutí jednoho výtahu za sebou. Spěchala jsem, aby mi neušel, jenže jsem při tom těmi ztracenými balónky zasáhla někoho do ramene. Několikrát jsem se omluvila, aniž jsem se na toho dotyčného podívala, protože jsem byla stále v pohybu, a nakonec se mi nějak podařilo do té kovové bedny nastoupit.

S úlevou jsem se natáhla, abych zmáčkla tlačítko do dvacátého patra a konečně se dostala do tátovy firmy Atlas Communications, kde jsem pracovala jako specialistka pro styk s veřejností, ale místo toho jsem se chytila za nějakou skutečnou, živou, velkou, chlupatou ruku. Pár vteřin jsem tam jen stála, držela prst nějakého cizího člověka a připadala si jako idiot. Někdo ve výtahu si odkašlal a já tu ruku pustila. Naklonila jsem se kupředu a zachytila pohled své druhé oběti. Nasadila jsem omluvný výraz. „Omlouvám se, nepovedené ráno,“ zašeptala jsem a sotva zaslechla nějakou zamumlanou odpověď.

Poprvé jsem byla vděčná za ty balónky, že mi poskytly trochu soukromí a skryly, kdo jsem. Zkusila jsem to znovu a tentokrát už jsem stiskla to správné tlačítko, protože jsem koutkem oka viděla na číslice.

Ve chvíli, kdy jsem si myslela, že se situace lepší, jsem ustoupila o krok zpátky. Měla jsem v plánu opřít se o zadní stěnu výtahu, zvážit své možnosti a chvíli jen dýchat. Jenže ten plán nevyšel. Narazila jsem na tvrdou hrud' a jednu nohu.

Dvě silné paže mě uchopily kolem pasu – já v tu chvíli vyjekla, otevřela oči a trochu si poskočila.

„Ježíši!“

Neměla jsem svůj den. V žádném případě.

Ty obrovské dlaně mě pustily stejně rychle, jako mě sevřely, aby mi zabránily v dalším pohybu. Rychle jsem udělala krok dopředu a otočila se.

„Opatrně,“ zamumlala má třetí oběť těsně u mého ucha.

Byl to tentýž hlas jako předtím. Byl to ten chlápek, do kterého jsem narazila v hale, ne ten s chlupatou rukou. Po zádech mi sjel mráz, pocítila jsem horko, pomalu se mi zrychloval tep. Ne kvůli tomu hlasu, ale protože se mě po tak dlouhé době někdo dotkl. Možná tak trochu i kvůli tomu hlasu.

Nemám slabost pro hlasy.

Nemám slabost pro zastřené, klidné hlasy.

„Vy si ze mě snad děláte legraci,“ zašeptala jsem, potom jsem se hlasitěji a v rozpacích tomu člověku už podruhé během několika minut omluvila.

Sklopila jsem hlavu a bouchla čelem do jednoho z modrých balónků. „Narazila jsem do vás už v hale.“ *To mě podrž.* „Je mi to moc líto.“

Neozval se žádný mužný smích, ale v jeho hlase jsem slyšela úsměv. „Není potřeba se omlouvat. Bylo to takové... jiné ráno.“

„Je od vás hezké, že to říkáte. Jiné může být občas i dobré. Ale stejně se moc omlouvám.“

„Nic se neděje.“

Pokusila jsem se otočit, abych se mu dívala do obličeje jako každý normální člověk, ale když se mi konečně podařilo vymanit z těch balónků, dveře výtahu se zavřely a vedle mě najednou nikdo nestál.

Zacouvala jsem do kouta, tentokrát opatrně, a čekala a čekala. Dveře se ještě několikrát otevřely a zavřely a já si až pozdě uvědomila, že jsem zmeškala své patro.

Když jsem se konečně dostala do dvacátého podlaží a uviděla na mramorové stěně nápis *Atlas Communications, krizový management* vyvedený elegantními černými písmeny, bylo devět dvacet šest a mně bylo jasné, že jsem mrtvá. Nebo k tomu nemám daleko.

V recepci nikdo nebyl, tak jsem položila krabici s dortem na pult.

„Co to sakra je, Charlie?“

Lekla jsem se, otočila se a zjistila, že na mě zaraženě zírá Gayle, kamarádka a jedna ze dvou soukromých vyšetřovatelů, kteří v naší kanceláři pracují.

„Nic neříkej. Vím, že vypadám příšerně,“ začala jsem, než stihla pronést nějakou poznámku ohledně toho, jak vypadám. „To ten děšť, hned se upravím. Začalo už to jednání?“

Kamarádka zvedla ruce a snažila se skrýt pobavený úsměv. „Promiň, ale musím. Vypadáš rozjařeně a ztrápeně zároveň a k tomu vypadáš jako zmáčený medvídek mýval.“ Na rtech jí pohrával široký úsměv, oči jí pobaveně zářily. „Je to od tebe velmi profesionální.“

„Jsi spokojená?“

„Tak trochu. Sukni máš celkem v pořádku, ale měla bys něco udělat s tou halenkou. Tedy pokud se s tou fialovou podprsenkou nesnažíš docílit nového vzhledu.“

„Je šeríková. Skončila jsi?“

„Ano, děkuju. A ne, to jednání ještě nezačalo. Tvůj otec se ale už čtyřikrát ptal, jestli jsi dorazila.“

Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a poslouchala, jak do sebe balónky narážejí a vržou, když jsem si masírovala spánky.

„Mám ještě jednu otázku, tu ti musím položit. Proč máš k zápěstí připevněné ty balónky?“

„Protože jsem se snažila odletět. Můžeš mi prokázat laskavost, prosím?“

Zvedla obočí a našpulila rty, ze všech sil se snažila nesmát nahlas.

Povzdechla jsem si. „Protože ten chlápek v obchodě by musel dojít do skladu pro závažíčko, ale já neměla čas tam čekat. To není důležité. Dlužíš mi to, Gayle.“

„Než se smírím s tím, že ti něco dlužím, zeptám se ještě jednou. Proč máš ty balónky připevněné k zápěstí?“

„Kvůli Robovi, Gayle,“ odpověděla jsem trochu popuzeně, pohnula rukou a sledovala, jak ji ty balónky téměř udeřily do obličeje. „Ty jsou pro Roba. Abychom se rozloučili... a aby to vypadalo vesele nebo tak něco. Večírek na rozloučenou, vzpomínáš si?“

Zamračeně se zaklonila. „Rob... Aha, to je dneska? Jsi si jistá?“

Zasténala jsem. „Ano, je to dneska. Dlužíš mi to.“

Zkřížila si ruce na prsou. „Cože?“

Pokoušela jsem se ze všech sil zbavit těch balónků, jenomže ta páska se pořád utahovala. „Za to dvojité rande naslepo, které dopadlo příšerně.“

„To bylo ale skoro před měsícem. A dělala jsem ti laskavost. Celé věky ses žádného chlapa nedotkla a od té doby, co ses před rokem rozešla s tím nepolapitelným Craigem, který nesnášel polibky, jsi vůbec nerandila.“

Promarnila jsem s ním šest let randěním na dálku. „No a co? Viděla jsem, jaké jsou možnosti, a usoudila, že je mi líp samotné,“ namítla jsem a pokrčila rameny. „Z mé strany úplně normální chování. Jsem sama naprosto spokojená.“

„Jasně.“

„Jsem,“ trvala jsem na svém a mračila se, ačkoli ona se usmívala. „Radši budu sama, než abych se potýkala s idioty, kteří neumí ani... To je jedno. To není důležité.“

„Ano, o tomhle se právě teď dohadovat nemusíme. Chceš, abych ti na toaletě pomohla?“

„Ano. Můžeš někde sehnat nůžky, abychom tohle přestříhly? A přinést mi z kanceláře suchou halenku? Je ve stole ve třetím šuplíku. Potom si budeme kvít.“

„Do háje. Proč ses o tom nezmínila hned, místo toho zbytečného tlachání?“

„Z mé strany to nebylo jen tlachání. To ty jsi – Počkej, cože?“

„Jde tvůj táta.“

„Charlie?“

Když jsem uslyšela jeho rozhořčený hlas, na chvíli jsem ztuhla. Nechala jsem krabici s dortem i Gayle, kde byly, a svižně vykročila i s balónky poletujícími kolem mě na toalety.

„Hned přijdu, tati. Jdi napřed a začni beze mě,“ křikla jsem přes rameno a zavřela za sebou dveře.

Vydechla jsem a dopřála si chvíli, abych se vzpamatovala. Neměla jsem jinou možnost než jít na poradou v halence, kterou jsem měla na sobě, a snažit se skrýt za všechny ostatní. Nebylo by to poprvé.

„Je to tak dobré, jak jen to jde,“ zamumlala jsem si pro sebe a prohrábla si vlasy, jako bych tím mohla něco zachránit. Potřebovala jsem se dostat ke svému stolu a vzít si halenku, ten zbytek už nebude těžké vysvětlit. Vzápětí mi výhled zakryly balónky a já už se zase proklínala.

Dost dlouho jsem se snažila ten uzel rozvázat, ale pak jsem to vzdala a rozhodla se najít si nůžky sama. Když jsem mýjela stůl naší recepční Blair, kde momentálně nikdo neseděl, uvědomila jsem si, že se všichni shromáždili uprostřed kanceláře, postávají kolem stolu a tvoří téměř živou stěnu mezi mnou a tím, na co se dívali.

Všimla jsem si, že Gayle stojí za stolem na vzdáleném konci vlevo, schovala jsem si pravou ruku za záda a doufala, že balónky nebudou to první, čeho si lidé všimnou. Pak jsem se začala prodírat ke kamarádce.

„Dobrý den všem,“ pozdravil otec a já zpomalila. Stála jsem na špičkách, vykukovala někomu přes rameno a v tu chvíli jsem si uvědomila, že se tu koná nějaká schůze nebo se něco oznamuje uprostřed kanceláře, nikoli v zasedačce. Bez ohledu na to, jak jsem vypadala, jsem se potřebovala rychle protáhnout do kouta, všem jsem se omlouvala a spěchala, až se mi podařilo dostat se ke Gayle.

„Proč nejsme v zasedačce?“ zeptala jsem se šeptem, zatímco táta říkal něco o Robovi. „Loučí se s Robem? Bude to jednání potom? A kde vůbec je?“

„Ty máš pořád tu stejnou halenku a taháš s sebou ty balónky?“ zeptala se Gayle celkem zbytečně. „Mimochodem, i tak vypadáš hezky. Trochu odvážně s tou přiznanou podprsenkou, ale hezky.“

„Jen si mě vychutnej.“ Nerozhodně jsem uchopila látku halenky a snažila se odlepit si ji od těla, aby nikdo neviděl tu podprsenku. No, nikdo, kdo ji ještě nespatriil.

„Chtěla jsem ti tu halenku přinést, ale tvůj otec stál před tvou kanceláří, tak jsem se nedostala dovnitř. A tohle není to setkání, to proběhne později. Tohle je úplně jiná záležitost. A Rob dnes očividně nepřijde.“

Kolik jsme těch porad měli mít?

„Rob dnes nepřijde?“ ujistila jsem se trochu hlasitěji, než jsem chtěla, takže jsem upoutala tátovu pozornost.

„Rád vidím, že ses k nám mohla přidat, Charlie,“ pronesl pomalu a vysloužil mi tím uchechtnutí od některých kolegů. Jako obvykle jsem je ignorovala. Byla jsem si téměř jistá, že mě táta nemůže pořádně vidět, když stojím za Gayle, takže jsem se snažila nedělat žádné prudké pohyby, abych ho zase neupoutala.

„Takže jsem ten dort a balónky přinesla zbytečně?“ zašeptala jsem, když otec začal znovu mluvit.

„Bude tu zítra. Budou se hodit.“

Zavřela jsem oči, abych se nadechla a znovu se uklidnila. „Tak co tady děláme?“

„Seznamujeme se s novým chlápkem, který nahradí Roba,“ odpověděla Gayle. „Jmenuje se William Carter.“ Upřela na mě přes rameno tázavý pohled. „Táta ti o tom neřekl?“

Nechala jsem její otázku bez odpovědi a raději se zeptala: „Netušila jsem, že někoho najde takhle rychle. Kdo je to?“

Otočila se ke mně a důkladně si mě prohlížela. „Děláš si ze mě legraci?“

„No, vlastně ani ne.“

„Chceš mi tvrdit, že nevíš, kdo je William Carter?“

Nebyla to vlastně otázka, znělo to spíš jako sdělení.

„Očividně mi to uniklo.“

„V tom, co dělá, je opravdu dobrý. Měla bys ho znát. Působil v Kalifornii, ale teď je to náš nový generální ředitel.“

„Dobře... Nejspíš se s ním brzy seznámíme. Prosím tě, mohla bys teď sáhnout někam do šuplíku a podívat se, jestli tam nejsou nějaké nůžky? Potřebovala bych se zbavit těch balónků dřív, než mě táta přede všemi zaškrtní.“

„Ten nový chlapík se mi líbí,“ prohodila, když otevřela šuplík.

„Skvělé,“ zamumlala jsem, bylo mi trochu záhadou, proč o něm stále mluvíme. „Našla jsi něco?“

„Žádné nůžky tu nejsou. Podívám se do dalšího šuplíku. Každopádně bych chtěla být v jeho týmu. Až ho uvidíš, myslím, že to budeš vnímat stejně. Tady taky žádné nůžky nejsou, Charlie.“

„O čem to mluvíš?“ Vytáhla jsem se na špičky, abych se pokusila zjistit, o kom je řeč, a zahlédnout toho nového alespoň z profilu.

Ten chlapík měl sklopené oči a usmíval se něčemu, co řekl můj táta, a co jsem ale vůbec neslyšela. Potom si s ním potřásl nabízenou rukou a otočil se k nám.

Byl vysoký, měl hnědé rozčuchané vlasy, široká ramena, a pokud jsem se nepletla, hnědé oči.

Trvalo mi pár vteřin – nebo možná víc než pár, nebyla jsem si úplně jistá –, než jsem ho poznala. Ve chvíli, kdy jsem si uvědomila, o koho se jedná, mi začalo hučet v uších a to přehlušilo všechno ostatní. Klesla jsem zpátky na celá chodidla. Asi jsem vydala nějaký zvuk, protože se směrem ke mně otočilo pár tváří. Rychle jsem si zakryla ústa dlaní, abych umlčela své případné další námitky, a balónky zasáhla Gayle do hlavy.

Najednou jako bych měla nějaký problém se srdcem. Kamarádka se ke mně otočila a teprve po několika vteřinách, kdy jsem na ni mrkala, jsem se vzpamatovala.

„Musíš mi najít nějaké nůžky,“ zašeptala jsem naléhavě.

„Podívám se –“

Chytila jsem Gayle za paži. „Pro lásku boží, sežeň mi nějaké nůžky!“

„Ano, seženu. Ježíši, uklidni se, tvůj táta tě neuvidí. Co to s tebou dneska je?“

„Nic se mnou není,“ zašeptala jsem důrazně. „Potřebuju jen nějaké zatracené nůžky, abych se zbavila těch balónků.“

Otočila se a poodešla, aby nahlédla do dalšího stolu, a já raději zavřela oči a zhluboka a pomalu se nadechla, abych našla rovnováhu. Potom jsem se znovu podívala na Williama Cartera.

Gayle se vrátila bez nůžek.

„To je on,“ prohodila jsem co nejtišeji, než mi stačila cokoli vysvětlit.

„Cože?“

„On. On. Ten, co stojí vedle mého táty. To je *ten chlápek*. Potřebuju ty nůžky,“ zašeptala jsem ještě naléhavěji. Pořád se tvářila zmateně a já pokračovala v popisu. „*Ten chlápek*. Vzpomínáš si? Můj chlápek. Ten z toho bistra. Ten chlápek, o kterém jsem pořád mluvila, a ty jsi z toho měla pocit, že jsem naivní. William Carter je ten můj

chlápek. *Byl* můj chlápek. A já už do něj dneska ráno dvakrát vrazila s těmi zatracenými balónky. Myslím. Stejný oblek. Stejná ramena. Nevidím mu na zadek, ale myslím, že to je jeho zadek. Prosím tě, najdi mi nějaké nůžky, protože se obávám, že se nedokážu pohnout.“

„Dobře. Co blázníš? Jde o ten děšť? Je ti zima nebo něco? Počkej... Ten chlápek z toho bistra?“ Gayle zamračeně zavrtěla hlavou. „Nebud' směšná, Charlie. Stalo se to před lety.“

„Proč bych –“

„Charlie?“

Uslyšela jsem tátův hlas a v panice vytřeštila oči. Možná jsem dokonce zakňourala. Než mi došlo, co dělám, otočila jsem se, pevně zavřela oči a stála tváří k oknům za námi. Cítila jsem, jak se Gayle snaží stáhnout ty balónky dolů, aby mi pomohla, ale když táta zavolal mé jméno podruhé, rychle jsem se sehnula. Když na mě zavolal potřetí, byla jsem už na zemi na všech čtyřech... V jednu chvíli jsem tam byla, a vzápětí mě nikdo neviděl.

Vypadalo to jako nějaký špatný vtip. To jsem byla já. Nepovedený vtip.

Charlie

V kanceláři se po tátově druhém vyslovení mého jména rozhostila dlouhá chvíle děsivého ticha, během níž jsem zvažovala, co by pro mě bylo nejlepším dalším krokem: vstát a tvářit se, jako by tu nebylo nic divného, nebo pokračovat ve hře na schovávanou. Existovala celkem dobrá šance, třeba devadesát devět procent, že mě ten chlápek z bistra, William, nepozná, ale... Když na mě otec zavolal jménem potřetí, rychle se to vyjasnilo. Protože už jsem nebyla daleko od podlahy, klesla jsem na kolena a dlaně a po čtyřech prolézala kolem lidí a stolů. Pokud měly některé z nohou problém pochopit naléhavost okamžiku a nepohnuly se, odstrčila jsem je z cesty. Dalo by se říct, že když jsem se do něčeho pustila, dotáhla jsem to do konce.

„Charlie!“ sykla Gayle.

„Kde je?“ zaslechla jsem svého otce a začala lézt kolem stolů a nohou ještě rychleji. Slyšela jsem smích i šepot, ale rozhodla jsem se je ignorovat a nezastavila se.

Pokud má člověk přivázaných k zápěstí deset výrazně barevných balónků, které poletují kolem něho, z pochopitelných důvodů není úplně nejlepší nápad snažit se schovat.

Chovala jsem se dětinsky?

Velmi.

Byla jsem na to hrdá?

Ani v nejmenším.

Stála jsem o to, aby mě William v takovém stavu viděl? Poté co jsem do něho byla zamilovaná, a ačkoli už uplynula řada let, čas od času jsem si na něj vzpomněla?

Ne. Nemyslím si.

Než jsem se dostala do bezpečí, což v tu chvíli bylo kdekoli *kromě* té kanceláře, lidé se začali rozestupovat a najednou se přímo přede mnou ocitly tátovy naleštěné boty. Nebylo kam uniknout.

Pomalů jsem zvedla oči.

„Do mé kanceláře. Okamžitě, Charlie.“

Vstala jsem – obličej jsem měla rudý, srdce mi bušilo jako o závod a ty nesmyslné balónky narážely jeden do druhého – a přejela si dlaněmi po sukni, abych ji oprášila. Jako by mi to v mé situaci mohlo pomoci. „Tati, potřebuju se jen převléknout, než –“

„Okamžitě!“ utrl se na mě a já sebou cukla. Otočil se ke mně zády a odkráčel.

Zavřela jsem oči a dlouze vydechla. Bylo mi jasné, že na mě všichni zírají a mluví o mně, ale bylo mi to úplně jedno. Bála jsem se jít do tátovy kanceláře, ale ještě větší hrůzu jsem měla z přímého kontaktu *s ním*, takže jsem se neohlížela tam, kde předtím s mým otcem stáli. Oprášila jsem si kolena a dlaně otlačené od koberce na podlaze. Pak už si jen vzpomínám, že vedle mě stála Gayle a konečně mě zbavila těch balónků.

„Odnesu to do kuchyňky,“ řekla tiše a jemně a já se jí ani nedokázala podívat do očí.

„Díky,“ zamumlala jsem.

Usmála se a chtěla odejít, ale já ji chytila za ruku.

„Kde je?“ zašeptala jsem trochu zoufale. Bála jsem se ohlédnout za sebe.

Zamračila se. „Kdo? Tvůj táta? Mluví s –“

„Ne. Ten chlápek. Ten nový.“

„S tím ‚novým chlápkem‘ hovoří tvůj táta a, aha, počkej...“

Prosím, ach bože, prosím, nedopust', aby přišli ke mně.

Naklonila se doprava a pohlédla mi přes rameno. „Tvůj táta mu ukazuje jeho novou kancelář. Copak jsi neposlouchala, co tvůj otec během té porady říkal?“

Poslouchala jsem jeho řeči většinu dne. Kdo by mi mohl mít za zlé, že jsem se ho občas rozhodla nevnímat? „Řekněme, že ne. Můžeš mi říct, o co šlo?“

Presunula se pohledem ode mě někam za mě a zamračila se. „Takže máš ráda překvapení. Jsi si jistá, že jde o toho chlápka, s nímž ses potkala před mnoha lety a o němž jsi nám vyprávěla?“

„Vlídne hnědé oči, mírně vlnité vlasy, které mu padají do očí. Trochu rozčuchané, zdaleka ne dokonalé, ale z nějakého důvodu to dokonale působí. Až člověka svědí dlaně, aby se těch vlasů dotkl. A ten úsměv. Ten úsměv je stále stejný. A několikadenní strniště je také stejné. Jo, jsem si skoro jistá, že to je on. Proč bych měla stát o překvapení?“

„No,“ zamručela.

„Co?“ zeptala jsem se vyvedená z míry.

„Nic.“ Zavrtěla hlavou a pohlédla mi do očí, na rtech se jí objevil úsměv. „Líbí se mi. Pro tebe, samozřejmě.“

„Pro mě?“ vyhrkla jsem zděšeně. „On není... Já nejsem... Mluvila jsem o něm proto, že byl příkladem toho, co bych od chlapa chtěla. Ani si příliš nevzpomínám na –“

„Charlie!“ křikl otec a já trochu nadskočila.

„Utíkej,“ vybídla mě Gayle a postrkovala mě k tátově kanceláři. „Ten tvůj chlápek za sebou právě zavřel dveře, nic ti nehrozí.“

Spolkla jsem knedlík, který jsem měla v krku, otočila se a zarazila se. „Není to můj chlápek. Neříkej mu tak,“ řekla jsem Gayle velmi tiše, potom jsem zamířila rovnou k tátovi. Jak jsem míjela Williamovu

kancelář, zrychlila jsem krok a sklonila hlavu dolů. Když jsem došla k otcovým dveřím, trochu se mi točila hlava a byla jsem zmatená.

„Zavři ty dveře,“ štěkl otec, jakmile jsem vešla.

Smířená s osudem jsem se posadila na jednu z pohodlných židlí před ním, celou kancelář jsem měla za zády.

„Chceš mi to vysvětlit?“ začal.

Přesně to jsem chtěla a naklonila jsem se na židli dopředu. Když se zadíval na moji halenku a ztvrdl mu pohled, naprázdno jsem polkla. Zapomněla jsem na tu průhlednou košili. „Tati, prší,“ vysvětlovala jsem tiše. Doufala jsem, že si nevšimne, že jsem se pokusila tu látku odlepit od kůže.

Zvedl jedno obočí, jinak měl ve tváři naprosto stoický výraz. „Ty jsi nikdy neslyšela o deštníku?“

„Snažila jsem se... Ta krabice s dortem... Snažila jsem se zachránit ten dort,“ dokončila jsem rychle, ale věděla jsem, že jemu to je úplně jedno.

Pod jeho pohledem by se někteří určitě sesypali, ale já byla na ten zklamaný výraz už zvyklá.

Když se ještě jednou podíval, jak příšerně vypadám, zavrtěl hlavou, jako bych byla naprosto ztracený případ a on netušil, co s tím. Potom se otočil a začal se věnovat svému notebooku. Neřekl to nahlas, ale stále jsem slyšela slova, která pronesl v nejrůznějších situacích víc než jednou.

Copak musí být tak brozná?

Nebo další z mých oblíbených vět: *Jak může mé dítě vypadat takhle?*

„Jsi dost chytrá na to, abys tu měla náhradní oblečení, takže se jdi okamžitě převléknout.“

Doufala jsem, že už skončil, a tak jsem se snažila tvářit neutrálně a držela jazyk za zuby. Nepodotkla jsem, že přesně o to jsem se předtím snažila.

„Až skončíš, jdi do kanceláře Williama Cartera. Chce si promluvit se svým týmem.“

Srdce se mi sevřelo. „On se mnou chce mluvit?“ vyhrkla jsem.

Otec na mě krátce pohlédl. „Říkal jsem, že chce poznat svůj tým. Nejen tebe. Kdybys poslouchala na shromáždění, měla bys víc informací. Teď jsi v jeho týmu. Nechci, aby ses dál starala o klienty samostatně.“

Najednou jsem tam jen tak seděla a nedostávalo se mi slov. Nakonec vzhlédl a podíval se mi do obličeje. „Chceš něco říct?“

Ach, kde tak začít, tati?

„Řekl jsi to přede všemi?“

Prudce si povzdechl, jako by pro něj hovořit se mnou byla příliš těžká práce. „Co jsem měl říct, Charlie?“

„Že už nechceš, abych se sama starala o klienty.“

„Ano, proč?“ Znovu se soustředil na displej notebooku, jako by vůbec nebylo důležité, že mi právě trochu zlomil srdce.

„Udělala jsem něco špatně, tati?“ Cítila jsem, jak se mi hrne horko do tváří. I když jsme spolu měli problémy, stále jsem se snažila tvrdě pracovat a dělat svou práci lépe než ostatní, aby na mě mohl být hrdý. „Stěžoval si některý z klientů?“

Odbyl mou otázku mávnutím ruky. „Proběhnou tu celkově nějaké změny, takže kolem toho nedělej cavyky. Chtěl jsem o tom víc mluvit na poradě, ale ty a ty tvoje šaškárny jste mi to zhatily.“

Svěsila jsem ramena. „Kdo ještě je v tom týmu?“ zeptala jsem se s pocitem porážky. „Kimberly?“

„Tvoje sestra má plné ruce práce. Zjistíš, s kým budeš pracovat, až tam zajdeš. Hlavně se převlékni, než se k nim přidáš. Nechci, aby William měl z mojí dcery špatný první dojem.“

Dokázala jsem pochopit, kdy mám odejít, ale ještě jsem rozhodně neskončila.

„Mohu se zeptat na důvod této změny? Vždyť i já mám spoustu práce se svými klienty.“

Otec si znovu povzddechl, opřel se a chvíli si mě prohlížel. „Nepracuješ tak tvrdě jako tvoje sestra a já –“

V šoku jsem vstala. „Já že nepracuju tak usilovně jako Kimberly? Tati, dělám víc, než je moje práce. Mám delší pracovní dobu než ona. Dokonce dělám i něco z věcí, které by měla dělat ona. Nemám téměř žádný život –“

„Charlie, musíme se tomu věnovat právě teď? Prosím, potřebuju se připravit na jednání. Tohle je mé rozhodnutí a je konečné.“

Zatnula jsem dlaně do pěstí a snažila se příkývnout. „Co ti klienti, s nimiž teď pracuju? Kdo je přebere? Věnovala jsem hodiny, abych –“

Promnul si kořen nosu a přerušil mě. „Později, Charlie. Promluvíme si později. Mám práci. Stav se cestou u sestry a řekni jí, ať přijde do mé kanceláře. Na rozdíl od tebe usilovně pracuje, aby to někam dotáhla.“

Cítila jsem, jak se mi tělem rozlévá dobře známá zlost. Kladla jsem jednu nohu před druhou a bez dalších slov opustila kancelář. Musela jsem si připomínat, jak moc mám ráda svoji práci i rodinu. A protože jsem rebel, nezaklepala jsem u Kimberly, protože spolu sotva mluvíme. Se sklopeným pohledem jsem došla do své malé kanceláře, vykročila ke stolu a otevřela spodní zásuvku, abych si vzala suchou halenku. Jenomže jsem zjistila, že tam nemám halenku, jen tričko, na kterém je Jack a Rose z *Titanicu*. Velmi vhodné tričko pro velmi tragický den. Je jasné, že jdu ke dnu.

Protože jsem neměla jinou možnost, zvedla jsem bradu, jak nejvýš to šlo, vyhýbala se všem zvědavým a výsměšným pohledům a vydala se na toalety, abych se převlékla.

Za chvíli jsem měla na sobě to tričko zasunuté do černé úzké sukně. Podle mě jsem vypadala vlastně dobře – možná ne úplně

profesionálně, ale ani ne úplně tragicky –, ale vzhledem k tomu, kam jsem se chystala vejít, jsem nemohla vypadat hůř.

Došla jsem ke dveřím Williamovy kanceláře a začala před nimi přecházet, což vzhledem k omezenému prostoru mezi nimi a stěnou (dva kroky) nebylo nijak oslnivé. V tu chvíli se objevil Rick, pootevřel dveře, kterým jsem se tak pečlivě vyhýbala, a gestem mě vybídl, abych vešla.

Galantnost. Občas bývá velmi přeceňovaná.

Zaslechla jsem zevnitř hlasy, takže porada už začala. Druhá, na kterou přijdu ten den pozdě. Dlouho jsme na sebe s Rickem upírali pohled a potom se usmál. „Máš příjemný den?“ zeptal se a nechal dveře tiše zavřít, ačkoli jsme oba stáli na jejich špatné straně.

„Velmi,“ souhlasila jsem a přinutila se k úsměvu, ale podle jeho výrazu bylo jasné, že jsem tak nevypadala.

Zkřížil si ruce na prsou a opřel se o stěnu. Rick patřil k přátelským kolegům, ale i když jsem byla ráda, že budeme ve stejném týmu (ať už to znamená cokoli), stále jsem byla příliš nervózní, abych za ním dokázala vejít dovnitř.

„Myslím, že se k vám přidám za chvíli,“ oznámila jsem, když se zdálo, že se nechystá odejít. „Můžeš jít napřed. Vlastně ještě čekám na jeden telefonát.“

„Čekáš na telefonát, nebo tu chceš ještě rázovat?“ zeptal se. Stále se umíval.

„Chůze je velmi zdravá.“

„Souhlasím. Zřejmě proto tady tak přecházíš.“ Najednou se usmíval ještě pronikavěji.

Právě když jsem přemýšlela, co chytrého na to říct, dveře, kterým jsem se zatím úspěšně vyhýbala, se otevřely a vykoul William.

V panice jsem klesla na jedno koleno.

Měla jsem lodičky, takže nešlo předstírat, že si zavazuju tkaničku.

„Ehm,“ začal William a já zavřela oči. Musel si myslet, že jsem naprostý idiot. Určitě, já si to myslela taky. „Vy dva jste zřejmě ti poslední z mého týmu. Co kdybyste se k nám přidali, abychom mohli začít? Potřebuju s vámi všemi probrat pár věcí, potom se můžete vrátit ke svým úkolům.“

„Hned tam budeme,“ prohodil Rick ve stejnou chvíli, kdy já cosi zamumlala hlubším hlasem, jako by to někoho mohlo zmást.

Když mi Williamovy boty zmizely ze zorného pole, pomalu jsem se zvedla z toho podivného dřepu a pohlédla na Ricka. Zubil se a mě nenapadalo, co by se dalo říct, abych si zachovala dekorum.

„Proč mám pocit, že zažiju spoustu zábavy?“ prohodil tiše, když znovu otevřel dveře.

„Mlč,“ sykla jsem a přiměla ho vejít přede mnou. Ujistila jsem se, že se za námi dveře zavřely.

Srdce mi bušilo jako o závod, zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla.

Co když mě poznal?

Co když mě poznal už předtím?

Měla bych něco říct, pokud mě nepoznal?

Co bych měla říct, pokud mě *poznal*?

Co když mě nepoznal vůbec?

Au.

Ale to vlastně tak „au“ být nemusí.

Možná bych měla nebo mohla říct něco jako: Ahoj, jak se máš? To je ale překvapení, co? Svět je malý a ty jsi mi vůbec nezlomil srdce. Jsem nadšená, že s tebou budu pracovat.

Napadaly mě stále další otázky a snažila jsem se vyhnout pohledem tomu velkému stolu, o který se William opíral. Nohy měl překřížené, ruce založené na prsou, vypadal uvolněně. Rychle jsem se rozhlédla po místnosti. I s ním nás bylo dohromady pět.

Stan, Trisha, Rick, William a já.

William a já.

Po tolika letech v jedné místnosti.

Trvalo jen chvilku, než jsem to vstřebala, a potom jsem popošla dva kroky doleva a stoupla si částečně za Trishu a Stana. Co nejdál od stále se usmívajícího Ricka a od Williama, který si prohlížel nějaké papíry na svém stole. Byla jsem tak nervózní, že jsem málem vyskočila z kůže.

„Dobře. Dnes odpoledne mi určitě donesou nějaké židle, tak se omlouvám, že na této poradě musíte stát. Když jsme tady teď všichni, začneme. Máte všichni nějaké klienty, se kterými teď pracujete? Pokud ano, kolik?“

„Já pracuju s jedním klientem. Tedy se dvěma dalšími kolegy,“ pípl Rick.

„No, Stan a já jsme se měli právě dnes setkat s jedním potenciálním klientem.“ Trisha pohlédla na Stana a potom znovu na Williama. „A taky, pokud vám to nikdo neřekl, většina z nás pracuje v týmech. Je celkem výjimečné, když se klientovi věnuje jenom jeden člověk.“

William položil Trishe další otázku, ale já z ní neslyšela ani slovo. Měla jsem pocit jako děcko, které se bojí, že ho učitel matematiky vyvolá a hned první den ve škole se zeptá na něco těžkého z násobilky. A jakmile přestanou hovořit, bude řada na mně, abych mu odpověděla, což znamenalo, že budu muset opustit svou skrýš za Stanovými zády.

Zatímco se William ptal Ricka, Stan se pohnul. Já se zamračeně posunula s ním. Pohlédl na mě přes rameno, také se mračil. „Co to děláš?“

„Nic. Proč?“ zeptala jsem se a tvářila se stejně zmateně jako on. Nevypadalo to, že se hned otočí zpátky, takže jsem zaimprovizovala

a několikrát mu přejela rukou po rameni. „Kočí chlup,“ zamumlala jsem.

Neměl kočku.

Zamračil se ještě víc, ale otočil se. Oddechla jsem si.

„Charlie, je to tak? A co vy?“ zeptal se William a mně se na chvíli zastavilo srdce. Sice jsem toužila zmizet, ale zůstala jsem na místě. Určitě jsem už zvládla děsivější věci než Williama Cartera.

Odkašlala jsem si a popošla kousek jeho směrem. Když jsem viděla, že sahá po nějakých papírech na stole, rychle jsem odpověděla. „Pracuju se třemi týmy, k tomu mám na starosti tři vlastní klienty.“

„Tři? Má to nějaký důvod?“ zeptal se. Teď sáhl po tužce, stále se nedíval mým směrem.

Měla jsem sucho v krku, až jsem se musela nutit ze sebe vysoukat: „Co má mít nějaký důvod?“

Potom na mě upřel pohled přes Stanovo rameno a já nevěděla, co dělat. V hrudi se mi rozlilo horko a srdce se mi zběsile rozbušilo. Navíc se mi udělalo zle od žaludku. To byl taky problém, ale doufala jsem, že neklesnu ještě hlouběji a nepozvracím se přímo před ním. I když jsem najednou bojovala s nejrůznějšími šílenými pocity, nezahlédla jsem v jeho očích ani náznak toho, že by mě poznal. Přinutila jsem se trochu uvolnit. „Má nějaký důvod, proč se sama staráte o tolik klientů?“ Jeho hlas byl opravdu hluboký a najednou jsem se nedokázala rozpomenout, jestli tak zněl i před těmi lety, kdy jsme hodiny hovořili o nejrůznějších věcech. Právě hlas byl jedním z důvodů, proč mi připadal tak neodolatelný. Byl hluboký a zněl sebevědomě. Při hovoru se vám William vždycky díval do očí, takže vás upoutal nejen svými slovy. Zdálo se, jako by mu na vás záleželo. A způsob, jakým hovořil, ten způsob, jakým... prostě mluvil.

Bylo zvláštní, že jsem se najednou rozpomněla na tolik detailů o něm a jeho životě. Až mi to bylo nepříjemné. Připadala jsem si

jako cizí člověk, který nahlíží do života někoho jiného a je zasvěcený do jeho soukromých myšlenek.

Vybavila jsem si, co říkal o svých sourozencích a matce. Jedna z jeho sester se tehdy vdávala a za čtyři měsíce už čekali dítě. Jejich rodina to měla složité – když otec zemřel na rakovinu tlustého střeva, Williamovi bylo teprve čtrnáct. Jeho maminka někdy v noci nespala kvůli další z jeho sester, která procházela náročným rozchodem s násilnickým přítelem, takže když se u nich William stavil nebo zůstal přes noc, vždycky jí připravil oblíbené teplé kakao a večer s ní jen tiše poseděl. Věděl, že musela obětovat hodně, aby její děti měly šanci na dobrý život, a tvrdě pracoval, aby na něho mohla být hrdá. Během vysokoškolských studií rozvážel pizzu, aby alespoň trochu mamince ulevil, i když žádnou pomoc nechtěla. Byl nadšený, když zjistil, že se stane strýčkem, a v hloubi duše doufal, že to bude děvče. Vzpomínala jsem si, jaký život si pro sebe chtěl vytvořit, znala jsem podrobnosti z jeho světa, měla jsem pocit, jako by je sdílel jen se mnou. S cizím člověkem, kterého potkal jednou pozdě večer v zapadlém levném bistru.

Se mnou. S úplně neznámou holkou, která se do něho zamilovala po týdnu společných hovorů. A teď je tady a stojí přímo přede mnou.

„Charlie?“ zeptal se a já si uvědomila, že na něho zírám a teď se všichni dívají na mě.

Když jsem konečně promluvila, můj hlas zněl trochu skřípavě. „Jedna z nich trvala na tom, že bude v kontaktu jedině se mnou. Nerada dává lidem nahlížet do svého osobního života. Další dva... Na to nemám dobrou odpověď. Můj táta... promiňte, Douglas... chci říct pan Davis... chtěl, abych se o ně postarala.“

Přikývl a přerušil náš oční kontakt, aby se znovu zadíval do papírů, které držel v ruce. „Musím se podívat na všechny vaše pracovní úkoly a rozhodnout, jestli by nebylo dobré udělat pár změn. Pokud

nenastane nějaká krizová situace, která by vyžadovala náš zásah, uvidíme, jestli je možné vás uvolnit, nebo ne.“

Vzhlédl a podíval se na každého z nás zvlášť. Já udělala krok doleva, abych se částečně schovala za Stana, takže ze mě viděl jen čtvrtinu. „Až tyto úkoly budou vyřešené, budete pracovat jenom v tomto týmu. A nemějte obavy, mám v plánu se postarat, abychom měli dost práce.“

Přestal se opírat o stůl a obešel ho. „V následujících dnech spolu budeme trávit hodně času, takže bychom se mohli trochu lépe poznat. Pokud vám to vyhovuje, rád bych vás vzal všechny na oběd a při tom s vámi probral pár věcí.“

Vnímala jsem změnu atmosféry v místnosti. Rick si zamnul ruce a oči se mu rozzářily. „Budeme mít nějaký nový případ, že?“ Měl rád pracovní shon. „Zní to, jako by se jednalo o něco velkého.“

Williamovi se při pohledu na Ricka objevil na rtech chápavý úsměv. „Nejdřív si musím s tím klientem promluvit, abych rozhodl, jestli jsem ochotný s ním pracovat, ale ano, taková možnost existuje.“

„Možnost?“ ujistila se Trisha zamračeně. „Tak vezmeme ho, nebo ne?“

„O tom si promluvíme při obědě, ale mám trochu odlišnou pracovní etiku než jiní v našem oboru. Časem to zjistíte, ale já spolupracuju jen s klienty, kterým věřím a o nichž si myslím, že jim dokážu pomoci. Nelžu, abych se dostal ze složité situace, a určitě nebudu lhát kvůli někomu, koho neznám, jen abych zajistil, že na veřejnosti bude vypadat dobře. V našem podnikání je pověst všechno a nemám v úmyslu z ní nic obětovat.“

Jak může být někdo hrdý na cizího člověka, kterého vlastně už ani nezná?

Zapomněla jsem na nervozitu, že mě pozná, spokojeně se usmívala a prohlížela si ho.

Za posledních šest let se moc nezměnil, i když mi v určitém ohledu připadal jiný. Vlasy měl o trochu kratší, což se mi docela líbilo, ale pořád je měl rozčuchané, byl to ten typ účesu, který byste nejraději prohrábli prsty. Rysy měl výraznější, čelist pevnější a zdála se ostřejší, ale oči zůstaly stejné – hnědé, vlídné a svůdné. Tělo měl vypracovanější, ale nijak přehnaně, byl štíhlý a svalnatější než kdysi. Nebo to tak jen vypadalo díky tomu obleku. Díky tomu obleku a širokým ramenům. Na Williamu Carterovi bylo něco, co mě zajímalo už před lety, a to něco tam stále zůstávalo, ale jako by to teď bylo znatelnější.

A tohle na něm bylo něco úplně nového, o čem jsem neměla tušení. Nikdy jsem ho neslyšela mluvit o práci, protože když jsme se potkali, končil studium. Neměla jsem vůbec tušení, že se věnuje stejnému oboru jako můj otec. A teď mě znervózňovalo, že s ním budu spolupracovat.

William pohlédl na hodinky. „V jedenáct mám schůzku s panem Ashtonem, takže do oběda bude jasné, jaká je situace. Potom se s vámi podělím o podrobnosti a budeme moct začít.“

Od té chvíle jsem si byla víc než jistá, že nemá tušení, kdo jsem, tak mi nevadilo se ozvat. „Vyhovuje to tak mému otci, chci říct panu Davisovi?“

Na chvíli jsme se zadívali jeden druhému do očí a já naprázdno polkla, ale přiměla jsem se neuhnout pohledem. Jako bychom byli v místnosti jen my dva.

„Co?“

„Když vy nebo my budeme odmítat potenciální klienty.“ Připadalo mi, že by táta nic takového nepřipustil.

Usmál se a bylo to tak milé a nečekané, že jsem se téměř přestala ovládat a usmála se také.

„Chtěl mě dost na to, aby odhlédl od této moje... Jak to říkal? Ach ano, od této moje chyby. A v tom, co dělám, jsem vážně dobrý, slečno

Davisová. Protože se navzájem poznáváme, připadá mi v pořádku vám říct, že jsem se teprve před měsícem vrátil z Kalifornie do New Yorku. Měl jsem učit na Kolumbijské univerzitě a na chvíli si odpočinout od práce, ale pan Davis mě přesvědčil, abych se rozhodl jinak.“

„To je panu Davisovi podobné,“ prohodil Rick. Měl pravdu, tohle mému otci opravdu bylo podobné. Uměl přesvědčit lidi, aby se pustili do věcí, které neměli v plánu. Právě to byl jeden z důvodů, proč se v našem oboru stal jedním z nejlepších.

„Dobře. Pokud je to prozatím všechno, rád bych zhodnotil vaši náplň práce, sešel se s panem Ashtonem a potom s vámi poobědval. Vyhovuje vám to tak?“

Všichni jsme souhlasně přikýkli.

Než jsem stačila zareagovat nebo odejít, Stan, který spěchal do práce, se najednou otočil a narazil do mě. Ztratila jsem rovnováhu a dopadla na hranu nízké knihovny. Několik knih s lomozem spadlo na podlahu.

„Do háje,“ zaklela jsem, zamračila se a mnula si bok. Ostrá bolest mi vháněla slzy do očí.

Stan mi pomohl se narovnat. „Jsi v pořádku?“ Stan ani Trisha nepatřili k mým blízkým přátelům, ale chovali jsme se k sobě přátelsky alespoň na profesionální úrovni.

„Jo,“ odpověděla jsem. Když jsem se sehnula, abych posbírala ty knihy a vrátila je na místo, Stan i Trisha už stihli odejít.

Rick čekal vedle mě. „Otoč se, ať se můžu podívat.“

Bez přemýšlení jsem se otočila a nabídla mu pohled na svůj zadek. Ohlédla jsem se přes rameno a snažila se zjistit, na co se vlastně dívá. „Mám v pořádku sukni? Neroztrhla se?“

„To přežije.“ Poplácal mě přátelsky na boku, potom mi položil dlaň na záda a vedl mě ven z místnosti.

Zaslechla jsem, jak si někdo odkašlal.

William... pan Carter – jak bych mu měla vlastně říkat? – nevypadal, že by to na něho udělalo dojem. Otevřel ústa, jako by se chystal promluvit, bůh ví, co chtěl říct, ale já mu nechtěla poskytnout příležitost.

„Vítejte v Atlas Communications, pane Cartere. Nepatřím k Rickovi, je ženatý. Mám jeho manželku moc ráda, je skvělá. Přeju příjemný den,“ řekla jsem, shrnula si vlasy přes rameno a rychle zmizela ze scény. Šla jsem hledat útočiště do své kanceláře.

Chovala jsem se jako idiot.

Jako naprostý idiot.

William

Můj první den ve společnosti Atlas Communications byl dlouhý. Ano, zároveň produktivní, nicméně dlouhý. Online schůzka, kterou jsem měl před obědem s Michaelem Ashtonem o elektrických autech, proběhla dobře, z toho, co mi řekl, jsem usoudil, že zřejmě budeme mít co dělat. Oběd jsme museli zkrátit, ale i ten se vydařil, a poté co jsem se se všemi seznámil o něco lépe, jsem měl z jádra týmu pro krizové řízení, který mi Douglas sestavil, dobrý pocit.

Když na hodinách odbilo sedm večer, seděl jsem za svým stolem, a zatímco se mi restartoval notebook, rozhlížel jsem se kolem. Skrz skleněné stěny jsem měl výhled na všechny, kdo ještě pracovali. Jednalo se o poměrně malou firmu, Douglas zaměstnával přibližně padesát lidí, a v práci jich bylo ještě asi deset až patnáct. Nikdy nemůžete předvídat, kdy nastane nějaká krizová situace, takže v mé práci se nelze spoléhat na pevnou pracovní dobu.

Douglasova asistentka Wilma psala na počítači před jeho kanceláří, ta byla napravo od té mé.

Dean, jeden z PR specialistů, který, pokud si dobře vzpomínám, pracuje s Douglasovou dcerou Kimberly, s ní hovořil před její kanceláří, takže přímo přede mnou.

Dvě velké zasedací místnosti byly ve dvacátém prvním patře a byly tam i nějaké soukromé prostory, kde mohli pracovat klienti, pokud potřebovali. V našem dvacátém poschodí byly všechny kanceláře

zaměstnanců, a to ve východním i západním křídle, a byly tu dvě malé zasedačky, které se používaly na schůzky týmů.

U obdélníkového stolu uprostřed patra – to místo se používalo pro společnou práci – seděli tři lidé a skláněli se nad ním. Téměř jsem slyšel jejich rozjitřené hlasy, jak se o čemsi vzrušeně dohadovali. Pamatoval jsem si, že mi představovali chlápka, který se na ty ostatní dva mračil, ale ani za nic jsem si nedokázal vybavit, jak se jmenuje. Zjistím to zítra.

Další dvojice postávala před kuchyňkou a o něčem se bavila. Bylo tu ještě pár dalších lidí, kteří pracovali ve svých kancelářích.

Ozval se smích a já okamžitě poznal, odkud se nese – Kimberly. Specializovala se na rizikové řízení a na tvorbu firemní identity, což znamenalo, že se soustředí na předcházení krizím tím, že kontroluje všechny stránky firem, což bylo něco úplně jiného, než čemu se věnuju já. Pokud jsem ji dobře odhadl, když nás Douglas představil, nebyla nijak nadšená, že jsem se stal novým ředitelem krizového managementu. Když s Deanem vykročili k výtahům, ohlédla se směrem ke mně a na chvíli jsme se střetli očima. Trochu naklonila hlavu a pokračovala dál. Protože moje role ve firmě byla naprosto odlišná od té její, nechápal jsem její téměř neskrývané nepřátelství vůči mně, ale uvidíme, jak se věci časem vyvinou.

O několik vteřin později zaklepal Douglas Davis na mé dveře a vešel. „Vy jste ještě tady?“

Pohodlně jsem se opřel. „Jen procházím pár věcí, abych se připravil na zítřek. Za chvíli půjdu.“

Souhlasně přikývl. „Sice bych vám řekl, že hned první den není potřeba pracovat tak tvrdě, ale myslím, že byste mě neposlechl. Určitě k nám nehcete dnes přijít na večeři?“

„Děkuji za pozvání, pane Davisi, ale dnes ne.“

„Tak tedy příští týden.“

„Dobře, příští týden.“

„Říkejte mi Douglassi, Williame. A měli bychom si tykat. Chtěl jsem se zeptat, jak proběhlo stěhování. Jsou v bytě nějaké problémy, o kterých bych měl vědět?“

„Dobře, Douglassi. S bytem proběhlo všechno naprosto hladce. Děkuju, že jsi mi ten byt nabídl v tak krátké době.“

„Není za co. Když se poslední nájemníci vystěhovali, rozhodl jsem se nechat ho zrekonstruovat, takže byl vlastně prázdný.“

„Takže z mé strany to bylo dobré načasování.“

Poklepal na sklo klouby prstů a ohlédl se přes rameno, když zaslechl zavírat dveře. „To nechám na tobě. Nebudeš litovat, že ses rozhodl pracovat s námi, Williame. Spolu dokážeme velké věci. Na shledanou zítra.“

Usmál jsem se na něho. „Budu tu brzy.“

Jakmile šéf odešel, trojice, na kterou jsem se předtím díval, vstala a rozešla se. Nejspíš si šli pro své věci a zamířili domů. Za pár minut už tam bylo jen několik opozdílů; občas zazvonil telefon. Rozsvítil jsem si světlo na stole, vzal desky o Ashtonovi a všechno si znovu prošel, abych byl připravený na zítřek, kdy má přiletět do New Yorku, aby se seznámil s týmem. Když jsem zvedl hlavu, zjistil jsem, že uplynula hodina a půl a modrá obloha za mnou už ztmavla.

Zahýbal jsem hlavou ze strany na stranu, abych si protáhl svaly a zbavil se napětí, které jsem posledních několik hodin cítil. Všiml jsem si, že před Douglasovou kanceláří zaparkovala své náčiní úklidová četa. Potom jsem spočinul pohledem na jedné konkrétní zaměstnankyni, která také pracovala dlouho.

Ještě pár minut jsem zvažoval, jak tuhle neočekávanou situaci vyřešit. Pokud mám být upřímný, vracel jsem se k tomu celý den. Vstal jsem od stolu, obešel ho, a než jsem došel ke dveřím a otevřel je, byl jsem pevně rozhodnutý. Zastrčil jsem ruce do kapes a prohlížel si

ji ze svého místa ode dveří. Byla jen pár metrů ode mě a po několika dalších minutách ukončila hovor. S notebookem seděla u jednoho z dlouhých stolů ve sdíleném prostoru blíž k výtahům. Nedokázal jsem ani zdaleka sledovat celý hovor, ale slyšel jsem dost, abych si dal dvě a dvě dohromady a počkal, až domluví s tou méně významnou celebritou. Věděl jsem, že se o ni stará.

Prohlížel jsem si ji. Ale to jsem za několik posledních hodin udělal několikrát.

Charlie Davisová.

Jedna z členů mého nového týmu – vzhledem k naší minulosti mě lepší výraz nenapadl –, která byla také náhodou Douglasovou dcerou.

„Ježíši,“ zasténala hlasitě. Potom odložila telefon na stůl a chytila si hlavu do dlaní. Netušil jsem, jak se tváří, protože jsem ji viděl jen z profilu. Ale vypadala unavená. Unavená a vyčerpaná z celého dne, což bylo pochopitelné, protože většinu času se mi snažila vyhnout nebo se alespoň schovat, ačkoli jsem na ni viděl.

„Dává vám zabrat, co?“ zeptal jsem se.

Zvedla hlavu a vykulila na mě oči. Zamumlala něco, čemu jsem úplně nerozuměl, a zvedla pohled ke stropu.

„Copak?“ zeptal jsem se.

Otočila se na židli, aby se na mě podívala. „Vyděsil jste mě, Wilpane Cartere.“

„William úplně stačí a omlouvám se. To jsem nechtěl.“

„Netušila jsem, že tu ještě někdo je,“ lhala a stále mluvila zbytečně hlasitě. Několikrát jsem si všiml, jak se pokradmu dívá k mé kanceláři, ale vzápětí odvrátila pohled. Věděla, že tu jsem. Párkrát jsem ji dokonce přistihl, jak bezděčně zrychlila, když procházela kolem mé kanceláře nebo si všimla, že se na ni dívám, ačkoli jsem si byl téměř jistý, že si myslí, jak je nenápadná. „Nechcete zajít do

mé kanceláře, abychom na sebe nepokřikovali přes celou místnost a nerušili ostatní?“ zeptal jsem se normálním tónem.

Trochu se začervenala, když si všimla úklidové čety a uvědomila si, že na nás jak úklidová četa, tak i další zaměstnanci zírají. Pokud mám být upřímný, napůl jsem očekával, že vyskočí a rozběhne se rovnou k výtahům. Po tom, jak jsme ráno začali, to bylo padesát na padesát.

„Měla bych zavolat Laurel zpátky a dát všechno do pořádku. Nemá změny ráda. Potom se musím pustit do... jiných věcí.“

„Jiných věcí? Například do čeho?“

„Jako... do dalších věcí, o kterých nevíte, pane Cartere.“

„William úplně stačí.“

Tu větu jsem zopakoval snad desetkrát od chvíle, kdy jsme se usadili u pracovního oběda. Ostatní neměli problém říkat mi křestním jménem, ale kdykoli měla Charlie Davisová promluvit přímo na mě, nebyla si úplně jistá, co použít. Williame mi řekla jednou, pane Cartere pětkrát.

Nebyl jsem si jistý, jestli ukončit její trápení, nebo ještě chvíli pokračovat, protože jsem nemohl popřít, že mi to připadalo zábavné.

„Co kdybychom jí zavolali společně a zjistili, jak to vypadá? Pokud by neoblomně trvala na tom, že chce pracovat s vámi, postaráme se o ni jenom my dva místo celého týmu,“ navrhl jsem přímo.

Jeden z uklízečů pustil vysavač a já v tom hluku nerozuměl, co mi odpověděla.

„No, týmová práce...“ začala, potom už téměř křičela, „... pro ni není přijatelná. Zvládnou to sama.“

„Jsem si jistý, že to zvládnete, ale...“ Vzápětí jsem zmlkl, povzdechl si a přejel si dlaněmi po tváři. Teď jsem musel zvýšit hlas *já*, aby mě přes ten rachot slyšela. „Můžeme si o tom promluvit tady u mě

v kanceláři, prosím? Nebo ve vaší kanceláři, pokud vám to vyhovuje víc.“

Zatvářila se sklesle. „Za chvíli odcházím.“

Ježíši. Cítil jsem se jako ředitel školy. „To je v pohodě. Nebude to trvat dlouho.“

Pomaloučku odsunula židli, vstala a probírala se papíry na stole. Sáhla po telefonu a rozhlédla se kolem, jako by doufala, že ji upoutá něco, na co by se mohla vymluvit.

Chvíli jí trvalo, než do mé kanceláře došla. Když si posbírala notebook a všechno ostatní, ohlédla se přes rameno. Usoudil jsem, že hledá nějakou únikovou cestu. Sice upírala toužebný pohled ke své kanceláři a výtahům, ale vykročila k mým otevřeným dveřím, takže jsem to považoval za vítězství. Dveře jsem za ní zavřel a ona zůstala stát uprostřed místnosti, v náručí svírala nějaké papíry, notebook a telefon a tiskla si je k hrudi. Byla připravená vzít kdykoli do zaječích.

Nebyl jsem si jistý, jestli při pohledu na její trápení dokážu zachovat vážnou tvář. Posadil jsem se na jednu z židlí u svého stolu a naznačil, aby si sedla také. „Prosím.“

„To je v pořádku,“ namítla, ale sklonila se a na židli odložila papíry a notebook. „Zavolám Laurel, abychom se dohodly. Už jsem jí vysvětlila, že ve firmě probíhají nějaké změny, takže kdybyste jí jen mohl vysvětlit, že nebudu k zastižení...“ Oči upírala na telefon a prsty se pohybovaly po displeji.

„Zavolám jí za chvíli,“ přerušil jsem ji. „Nejdřív bych si s vámi rád promluvil o něčem jiném.“

Prsty se zarazily a žena pomalu zvedla hlavu. Zadívali jsme se jeden druhému do očí. „O něčem jiném? O čem?“

„Existuje nějaký důvod, proč se mi vyhýbáte? Udělal jsem vám něco?“

„No... já... já se vám nesnažila vyhybat. Mám jen spoustu věcí, které musím projít, a potřebuju se taky dostat domů a –“

„Pokud se mnou nechcete pracovat, můžeme zavolat Douglasovi a možná najdeme nějaké jiné řešení. Pokud v týmu panuje nevraživost, nepracuje se mi dobře.“

„Nevraživost? Já...“ Otevřela ústa, ale vzápětí je zavřela. Chtěla něco říct, ale pak i to raději vzdala. Protože netušila, jak zareagovat, rozhodl jsem se její trápení ukončit.

„Vypadáš dobře, Charlie,“ řekl jsem a už jsem nedokázal ovládnout úsměv. „Vlastně skvěle. Vůbec ses nezměnila.“

Byla to skoro pravda. Vypadala skoro stejně jako před šesti lety, ale ne úplně, pokud to dává smysl. Ty roky k ní byly vlídné, vlastně víc než vlídné. Trochu přibrala, ale kupodivu to fungovalo v její prospěch. Černá sukně dávala skvěle vyniknout jejím křivkám, které jsem neznal, tričko, které na sobě měla, bylo všechno, jen ne profesionální, ale vlastně na ní vypadalo skvěle, a právě proto jsem se snažil vyhnout dlouhým pohledům na tuto specifickou oblast. Vrtěla se, tak jsem si ji přestal prohlížet od hlavy k patě a přiměl se odpoutat pohled od jejího těla. Když jsme se střetli pohledem, zjistil jsem, že se na mě upírá zvláštní pohled s náznakem naděje.

„Vypadám... Ty si mě pamatuješ?“ vydechla tiše.

Zasmál jsem se. „Samozřejmě. Od té doby jsem žádnou jinou ženu, která by se jmenovala Charlie, nepotkal.“

Na tváři se jí rozlil široký úsměv a posadila se na tu židli, kterou před chvílí odmítla. Sedla si na ty papíry a notebook. Úsměv jí zmizel z tváře a trochu zrudla. Nadzvedla se, vytáhla ty předměty a položila si je na klín. „Promiň.“

Zavrtěl jsem hlavou a stále se usmíval. „Jak dlouho to je? Šest let, *Oříšku*?“

Úsměv se jí vrátil v plné síle, pohodlně se na židli opřela. „Ty jsi mi říkal Oříšek? Já ti říkala Ten chlápek z bistra!“ Zasmála se a já se nedokázal ubránit a zasmál se také. Díval jsem se jí do oříškově hnědých očí. „Nic jsi neřekl,“ pokračovala. „Já se málem dneska dopoledne zhroutila, jak jsem se ti snažila vyhnout.“

„Všiml jsem si,“ přiznal jsem. „Nepoznal jsem tě, když jsi tu pobíhala s těmi balónky nebo když jsi do mě narazila v hale a ve výťahu...“

Nakrčila nos. „To mi nepřipomínej, prosím.“

„... poznal jsem tě, až když jsi přišla na poradu do mé kanceláře. Ale musím uznat, že ses za Stana snažila schovat ze všech sil.“

Zasténala a dlaněmi si zakryla tvář. „To to bylo tak znát?“

„Bohužel.“ Bylo by těžké si jí nevšimnout, ať by vešla kamkoli. „A pak přišel ten oběd.“

Zvedla ruku. „Dobře, mohl bys prosím přestat? O tom obědě už nebudeme nikdy mluvit. Byla jsem nervózní. Normálně se tak nechovám. Nevěděla jsem, jestli ti mám říct, že se známe, nebo ne. Všiml sis, jaké pohledy na mě vrhal Stan?“ Pohlédla ke stropu a znovu zasténala. „Myslí si, že jsem se zbláznila.“

Opřel jsem se na své židli. „Obávám se, že přesně to si myslí. A ty jsi tomu moc nepomohla.“ Rozhostilo se ticho a ona se mi vyhýbala pohledem. „Proč jsi něco neřekla?“ zeptal jsem se.

„Protože bylo jasné, že jsi mě nepoznal, nebo jsem si to alespoň myslela. A pokud mám být upřímná, trochu se mě to dotklo. Víím, potkávali jsme se jen týden, ale ten týden pro mě byl docela významný. No, možná ne významný, ale řekněme, že ve mně zanechal dojem. Dává to smysl?“

Všiml jsem si, jak pevně tiskne ty papíry a notebook. Pořád byla v mé přítomnosti nervózní, ale možná ta nervozita pramenila i z toho, že přiznala, že ten týden, kdy jsme se potkávali, pro ni byl důležitý.

A to, co říkala, smysl dávalo, protože jsem to vnímal stejně.

„Ano, dává,“ připustil jsem. Stále jsem se jí díval do očí, když si zhluboka vydechla. Usmál jsem se. „I ve mně to zanechalo dojem, Charlie.“ Jak by to mohlo být jinak?

„Chodili jsme do stejného bistra celý týden a každý den se potkávali, to se nestává tak často, že? Alespoň mně ne. Vím, nedává to moc smysl, ale cítila jsem nějaké zvláštní propojení. Alespoň tehdy jsem si to myslela.“ Trochu sebou cukla, jako by litovala, že toho řekla tolik. „Tohle jsem ti možná neměla říkat.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, klidně mi to můžeš říct. Měla jsi mi to říct.“

Trochu se ušklíbla, ale pokračovala. „Abych se vrátila k tomu vysvětlování. Řekla jsem ti spoustu věcí o sobě, ale i úplně obecných. A co kdybych přede všemi oznámila, že se známe, ale ty sis mě nepamatoval? To bych radši umřela, což je příliš dramatické, vím, ale tak se to říká. Všechny varianty ve mně vzbuzovaly strach a úzkost, tak jsem si řekla, že bych měla na celou věc zapomenout a chovat se normálně, což ale z nějakého důvodu nezabralo. A teď tady jen tak blábolím. Už zmlknu.“

„To nedělej. Možná to nefungovalo ve tvůj prospěch, protože ses chovala úplně jinak než normálně.“

„To je pravda,“ přiznala a usmála se. „Ale to už by stačilo o mé hlouposti a podivínství. Pojdme se tvářit, že jsem se celý den chovala jako úplně normální lidská bytost. A proč jsi celý den nic neřekl ty?“

„Měl jsem to v plánu. Celý den jsem se snažil zastihnout tě někde samotnou, abychom si promluvili, ale pořád jsi mi unikala.“

Nezbedně se usmála. „Měla jsem moc práce.“

Přikývl jsem. „Jasně. Vidím, že na tom budeš trvat.“

„Každopádně, jak se ti daří?“ změnila téma. „Co jsi dělal těch posledních šest let?“

Protože se nezeptala, rozhodl jsem se nevšímat si toho, co zůstalo viset ve vzduchu – proč naše setkání v bistru tak náhle skončila. Naklonil jsem se k ní a usmál se. „Byl jsem v pohodě. Pracoval jsem v Kalifornii, našel jsem si tam první práci. Oženil jsem se. Potom se –“ „Aha, gratuluju,“ přerušila mě, než jsem větu dokončil.

„Díky, potom jsem se rozvedl.“

„Ach ne...“ Znovu sebou cukla. „To je mi líto.“

„To není vůbec potřeba. Nefungovalo nám to. To je celé. Je to něco přes šest měsíců, co jsme podepsali rozvodové papíry. Nedávno jsem se rozhodl, že se vrátím a budu chvíli učit na Kolumbijské univerzitě, ale jak vidíš, změnil jsem názor. Taky jsem chtěl být blíž rodině, když jsem byl šest let tak daleko.“

„Žije tvoje rodina stále tady? Bylo to v... Montauku? Pamatuju si to správně?“

„Jo, pořád žijí v Montauku. Navštívila jsi to místo někdy? Vzpomínám si, že když jsi viděla všechny ty fotky, chtěla ses tam vypravit.“

S provinilým úsměvem zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Jsou všichni v pořádku? Myslím, že tvoje sestra měla náročné těhotenství, ne?“

„Ty si to pamatuješ?“

„Samozřejmě.“

Oba jsme se usmívali. „Porodila zdravou holčičku, která si nás všechny omotala kolem prstu. Je nejlepší.“

Kousla se do rtu, jako by váhala. „A ty jsi strejda. Tenkrát ses na to hrozně těšil.“

Věděla, jak nadšený jsem byl, poslouchala mě o tom mluvit celé hodiny.

„Jsem ten nejlepší strejda na světě.“

Hlasitě se rozesmála. „Myslím, že to slýcháš přímo od zdroje.“

Zaslechl jsem, jak z kanceláře odcházejí další lidé, jejich hlasy pomalu slábly. Sledoval jsem, jak se na ně Charlie dívá přes mé rameno

a potom se pohledem vrátila ke mně. Uvolnil jsem se a trochu se zabořil do židle. „Kdykoli spolu telefonujeme, připomene mi to. A potom mi nadiktuje seznam věcí, které jí mám přivést. Na šestiletou holčičku je velmi konkrétní a trochu panovačná. Překvapilo by tě, jak těžké je být jejím strýcem.“

„Věřím ti. Zdá se, že je obdivuhodná. Máš vlastní děti?“ zeptala se váhavě.

„Ne. A co ty?“

Zdráhavě se usmála a zavrtěla hlavou. „Nejsem vdaná a nemám děti.“

„Ale chtěla jsi je, ne? Vzpomínám si na to. Myslím, že jsi chtěla dvě?“

„Pamatuješ si to.“ Zarazila se. „Ano, chci dvě děti. Jedno nebo dvě. Beru obojí.“

„Myslím, že si pamatuju všechno, o čem jsme mluvili, jako by to bylo včera. Je to zvláštní.“

„Možná ano. Trochu.“

„Myslíš? Pamatuju si to, protože to pro mě bylo důležité.“

Trochu přimhouřila oči a přemýšlela. „Zajímalo by mě... Co přesně si pamatuješ?“

„Vzpomínám si, že jsi nesnášela lidi, co mluví hlasitě a nechovají se hezky k tvé oblíbené sedmdesátileté servírce. Doris, že?“

Na moment sklopila oči k podlaze, potom se znovu podívala na mě. „Ano! Doris, pamatuju si ji. Byla tam nejpříjemnější.“

„To byla. Pak si vzpomínám, jak tě bolívaly tváře od neustálého úsměvu, jak sis je potom musela držet, aby se svaly trochu uvolnily. A vzpomínám si, že když jsem tě chválil, odvracela jsi pohled.“ Když mě teď poslouchala, dívala se na mě. Zajímalo ji, co říkám. Uvědomil jsem si, že chci pokračovat. „Vzpomínám si na tvoji maminku, odešla, když jsi byla malá. Taky na to, že když jsem přišel do bistra dřív než ty, někdy ses objevila a zkoumala místnost očima. Jakmile

jsi mě zahlédla, usmála ses. A pamatuju si také, že jsme se oba ptali toho, kdo tam byl první: „Je tohle místo volné?“ Jako by to bylo naše klíčové slovo. Vybavuju si, že jsem tam zůstal a povídal si s tebou, dokud nezavírali.“

Chvíli jsme si prohlíželi jeden druhého, napětí v místnosti houstlo.

„Vzpomínám si na spoustu věcí,“ přiznal jsem nahlas jak jí, tak sobě. A vybavovaly se mi i další.

„Řekla bych, že si to pamatujeme oba.“

Potom se na chvíli rozhostilo ticho, vyhýbala se mi pohledem a znovu se mi dívala přes rameno. „Skoro všichni už odešli,“ prohodila a posunula se na židli trochu dopředu. „Nechci tě zdržovat.“

„Nezdržuješ mě, Charlie. Jak se ti daří? Jak to všechno jde?“

„Vlastně se nic moc nezměnilo,“ začala, ale pak vstala, tak jsem se také postavil. Možná jsem to byl já, kdo ji zdržuje, pokud má na večer plány.

„Jsem stále sama,“ pokračovala. Měl jsem pocit, že se trochu zamračila, ale skryla to úsměvem. „Jsem ve městě od té doby, co jsme se viděli naposledy. A opravdu se nic nového nepříhodovalo. Nic, co by bylo alespoň trochu vzrušující. Jo, občas si s někým vyrazím, ale není to nic vážného. Pár let jsem měla vztah na dálku, ale nefungovalo to. A když si představím, že uplynulo už šest let, působí trochu trapně, že se za tu dobu nic nestalo, takže si myslím, že s tím se pro dnešek rozejdeme.“

„Charlie,“ začal jsem a čekal, dokud se na mě nepodívala. „Nejsi trapná. Jsem si jistý, že se toho ve tvém životě odehrála spousta. Vím, že jsi chtěla podniknout miliony věcí.“

„Bohužel, plány se mění.“ Odvrátila pohled, udělala několik kroků dopředu, pak se otočila a došla ke dveřím pozpátku. „Stačí, když Laurel zavoláme zítra? Měla by pocit, že jsme se na ni po tom mém telefonátu domluvili.“

„Ty znáš své klienty nejlépe. Pokud si myslíš, že bude reagovat lépe, když ji necháme trochu vychladnout, uděláme to.“

Sáhla po klice za sebou a prosmýkla se pootevřenými dveřmi ven, ale hned za nimi se zase zastavila.

Když jsem se díval, jak ode mě odchází – znovu –, pocítil jsem v hrudi něco, co už jsem dlouho nezažil. Ale vlastně mě to až tak nepřekvapilo. Když jsem se nad tím zamyslel, Charlie Davisová na mě měla stejný vliv i před šesti lety. Vybavilo se mi, že mě to zarazilo už tenkrát. Zaskočila mě skutečnost, že jsem denně chodil do toho bistra po celý týden ve stejnou dobu pro případ, že by tam byla také. Nikdy jsme se nedohodli, jestli následující den přijdeme, nebo ne. Nikdy jsme si nedomluvili schůzku. Nevyměnili jsme si telefonní čísla, znal jsem jen její křestní jméno. Hovory jsme vždy končili pozdě večer, jako by to bylo naposledy, kdy se vidíme. Vzpomínám si, že když jsme se loučili před bistrem, řekla sedmkrát totéž.

Bylo to velmi příjemné setkání, Williame. Mockerát děkuju za skvělý večer.

Také si vzpomínám, jak jsme se na sebe usmívali, ona měla trochu zarudlé tváře, oči jí v tlumeném osvětlení zářily. Jako bych představoval nejhezčí chvíle jejího dne, stejně jako ona mého. Nějakým způsobem, úplně bezděčně, se jí podařilo, že jsem se v její společnosti cítil šťastný. Neměl jsem tušení, jestli to bylo kvůli tomu, jak byla milá a upřímná, nebo jestli v tom bylo něco jiného.

Vzniklo mezi námi zvláštní spojení, něco takového jsem před ní nikdy nezažil.

Zastrčil jsem ruce do kapes a šel za ní, ale ve dveřích jsem se zastavil. Upřeně jsem jí zíral do obličeje a snažil se rozluštit, na co myslí.

„Zdá se, že máš pravdu. Už jsou tu jen uklízeči,“ poznamenal jsem, když jsem se rozhlédl po kancelářích.

Stále ještě držela dveře, ohlédla se přes rameno a teprve potom na mě upřela pohled. „Zdá se,“ souhlasila. Znovu se rozhlédla. „Tak dobře. Bylo příjemné tě zase vidět, Williame. A těší mě, že budeme pracovat spolu. Ještě jednou vítej. Už jsem ti to řekla? Myslím to, že tě vítáme?“

Přikývl jsem a ze všech sil se bránil úsměvu. „Myslím, že ano. Dvakrát jsi to zmínila při obědě a ještě jednou před ním.“

„Dobře. Protože o tom obědě se už nikdy nezmíníme...“ Posunula ruku, kterou nedržela notebook, papíry a telefon, a doširoka jí mávla. Nejspíš tím gestem chtěla naznačit „no co“, ale bouchla do skla za sebou a tenké stěny zařinčely.

Kukl jsem sebou a vykročil kupředu. „Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem.“ Přitiskla si notebook a ostatní věci oběma rukama ještě blíž k tělu, bokem strčila do dveří a její hlas doléhal jen jejich skulinou. V poněkud strojeném úsměvu ukázala zuby. „Tak dobrou noc.“

„Dobrou noc, Charlie.“

Když zaslechla své jméno, úsměv jí zjihnul a s ještě jedním spěšným zamáváním vykročila ode dveří.

Sledoval jsem, jak popošla pár kroků ke své kanceláři, na niž jsem měl výhled z té své. Potom na chvíli zaváhala, napřímila ramena a odhodlaně se vrátila k mým dveřím a strčila do nich hlavu. „Ahoj. To jsem zase já,“ začala.

„Ahoj, Charlie. To vidím,“ odpověděl jsem a čekal.

„Takže... chci... ne, vlastně ti něco *potřebuju říct*, ale ještě předtím... Vážně mě překvapilo, že si mě pamatuješ.“

„Ty si mě taky dobře pamatuješ. A do nejmenších podrobností. Proč bych si já neměl pamatovat tebe?“

„Dobře víš proč. Ale to jsem ti říct nechtěla. Byla jsem trochu víc...“ Zarazila se a cukla sebou, stále ode mě odvracela pohled.

Zamračil jsem se na ni. „Trochu víc co?“

„Na tom nezáleží.“ Zaváhala a chystala se otočit. Myslel jsem, že odchází, tak jsem popošel kupředu a chytil kliku, chtěl jsem za ní vyjít ven. „Ne, ne, ne,“ protestovala, když jsem začal dveře otevírat, a znovu je přivřela. „Řeknu ti to. Můžeš zůstat vevnitř.“

Pobavilo mě to, ale zároveň jsem byl zvědavý, tak jsem kliku pustil a čekal, až bude pokračovat.

Nejdřív se zhluboka nadechla a potom začala mluvit skrz pootevřenou skleněnou dveř. „Dobře, začnu trochu zešíroka. Dělam to kvůli sobě... Mám takový seznam. Ještě jsem ho nedopsala, ale píšu si seznam pravidel, jak dobře žít. Nebo jen pravidel... Ještě s tím názvem nejsem stoprocentně spokojená, ale na tom nezáleží. Rozhodla jsem se, že budu upřímná. Alespoň se o to budu *snažit*, místo toho, abych všechno držela v sobě, doháněla se k šílenství a při tom všem si ubližovala.

Tehdy jsem do tebe byla hrozně zamilovaná, jsem si jistá, že jsi o tom věděl, takže to není až tak důležité. Ale chci, abys věděl, že právě teď tomu tak není. Že do tebe zamilovaná nejsem. Nechápej mě špatně, vypadáš pořád skvěle, kterákoli žena by byla šťastná, kdyby se do tebe zamilovala. Při pohledu zblízka teď vypadáš ještě lépe než předtím. My, myslím ženy, máme téměř všechny rády dospělejší muže, ale mně už je líp. Jen bych ještě dodala, že to strniště ti opravdu sluší. Zmiňuju to jen proto, že tehdy ti tak moc neslušelo.“

Její přiznání mě zaskočilo, takže mi chvíli trvalo, než jsem to všechno zpracoval a znovu promluvil. Nebyl jsem si jistý, na kterém konci té její promluvy začít. „Je ti... líp? Mluvíš o mně jako o nějaké nemoci.“

„Ne, tak jsem to nemyslela. Jen už k tobě takové city nechovám, to je všechno. Chtěla jsem jen, abys to věděl a nepřipadal si divně, když spolu pracujeme. Pokud mě ve svém nejbližším týmu nechceš, naprosto to pochopím. A o té zamilovanosti, brzy se stejně budu

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Charlie, láska a klišé.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.